

Sygn. akt VII Ka 856/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Radaszkiewicz,

Sędziowie: SO Leszek Wojgienica,

SO Dariusz Firkowski (spr.),

Protokolant: st. sekr. sądowy Marzena Wach

przy udziale Prokuratora del. do Prokuratury Okręgowej Anny Romanowskiej

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 r.

sprawy K. P., syna H. i D. z domu O., ur. (...) w M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 291§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 16 czerwca 2015 r., sygn. akt II K 392/14

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że w ramach rozstrzygnięcia z pkt. I sentencji w miejsce sformułowania: „ukrył, a następnie pomógł w zbyciu” przyjmuje sformułowanie „pomógł w ukryciu” i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VII Ka 856/15

UZASADNIENIE

K. P. oskarżony został o to, że w okresie od maja 2009 roku do dnia 20 lipca 2009 roku w miejscowości (...), gm. M., woj. (...) na terenie komisju samochodowego (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. ukrył mienie pochodzące z przestępstwa kradzieży w postaci motocykla marki K. (...) o nr VIN (...)

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.,

Sąd Rejonowy w Mrągowie w II Wydziale Karnym wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 r. w sprawie II K 392/14

orzekł:

I oskarżonego K. P. uznał za winnego tego, że w maju 2009 roku w miejscowości (...), gm. M., woj. (...) na terenie komisju samochodowego (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. ukrył, a następnie pomógł w zbyciu mienia w postaci motocykla marki K. (...) o nr VIN (...) o wartości około 30.000 złotych, wiedząc, że pochodzi on z przestępstwa

kradzieży, tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu skazał go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości.

Od powyższego wyroku apelację wniosła obrońca oskarżonego zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości na korzyść oskarżonego.

Skarżąca wyrokowi temu zarzuciła:

I. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na:

1/ uznaniu, iż oskarżony był na terenie O. w okresie od maja 2009 r. do dnia 20 lipca 2015 r. i dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, nie wynika, aby oskarżony w wyżej wskazanym okresie przebywał na terenie Polski, a żaden ze świadków (zarówno świadków oskarżenia, jak również świadków obrony) nie widział oskarżonego na terenie komisju samochodowego (...) znajdującego się w miejscowości O. w okresie objętym aktem oskarżenia,

2/ uznaniu, że oskarżony w okresie od maja 2009 r. do dnia 20 lipca 2015 r. w miejscowości O. na terenie komisju samochodowego (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. ukrył mienie pochodzące z przestępstwa kradzieży w postaci motocykla marki K. (...), podczas gdy z zeznań świadka M. M. wynika, że o miejscu położenia w/w motocykla świadek ten dowiedział się od oskarżonego już w miesiącu kwietniu 2009 r.

II. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1/ art. 14 par 1 k.p.k., polegającą na rozszerzeniu przez Sąd pierwszej instancji granic oskarżenia, poprzez uznanie oskarżonego za winnego pomocy w zbyciu mienia w postaci motocykla marki K. (...), mimo, iż z aktu oskarżenia wynika, iż K. P. został oskarżony jedynie o ukrycie w/w motocykla, a zarzut ten nie został w trakcie postępowania przed Sądem w żaden sposób zmodyfikowany.

2/ art. 170 par. 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. polegającą na oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka M. P., mimo iż zeznania tego świadka mają istotne znaczenie w niniejszej sprawie.

Stawiając powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mrągowie.

Skarżąca ponadto wniosła o przesłuchanie w charakterze świadka w drodze pomocy prawnej M. P. przebywającego w Zakładzie Karnym (...). (...) A. Niemcy na okoliczność, że oskarżony nie był na terenie Polski w okresie od maja 2009 r. do 20 lipca 2009 r. oraz na okoliczność, że oskarżony nie dokonał zarzucanego mu czynu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie zaskarżonego K. P. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie, w jakim skutkowałą ona zmianą rozstrzygnięcia Sądu I instancji odnośnie opisu czynu poprzez przyjęcie pomocy w ukryciu mienia pochodzącego z czynu zabronionego.

Na wstępie zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu. Stąd też odnosząc się do podnoszonych

przez skarżącą zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty skarżąca jedynie polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację.

Zatem odnosząc się zaś do twierdzeń i wniosków sformułowanych przez skarżącego w apelacji, to w ocenie Sądu Okręgowego nie zasługują one na podzielenie i sprowadzają się one do polemiki z dokonanymi przez Sąd Rejonowy ustaleniami. W judykaturze wielokrotnie podkreślano (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r., V KKN 104/98, Prok. i Pr. 1999, z. 2, poz. 6 i z dnia 23 lipca 2003 r., V KKN 375/02, Lex nr 80278), że przeprowadzona w sprawie ocena dowodów pozostaje pod ochroną normy art. 7 k.p.k. wówczas, gdy przekonanie sądu jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie umotywowane w uzasadnieniu wyroku.

Przede wszystkim w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w sposób bezsporny rozstrzygnął o sprawstwie oskarżonego K. P. co jednoznacznie przesądza o tym, że swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przepisu art. 291 § 1 kk, co z kolei czyni chybionym twierdzenie skarżącej o niewinności oskarżonego.

Przede wszystkim wskazać należy, że nie może budzić wątpliwości fakt pochodzenia motoru z czynu zabronionego. Motocykl K. został bowiem skradziony w dniu 28 marca 2009 r. w miejscowości (...) a następnie w nieustalony sposób został przewieziony do O. w Polsce- k.76, k.121-134 akt (...) w załączeniu. Na podzielenie nie zasługuje zatem zarzut rzekomego błędu w ustaleniach faktycznych co do wyczerpania przez K. P. dyspozycji art.291§1 kk, albowiem brak jest podstaw do uznania go za przekonujący w świetle przedstawionych okoliczności. Wprawdzie bezsporne jest to, że oskarżony nie był na terenie O. w okresie od maja 2009 r. do dnia 20 lipca 2015 r., to jednakże ta okoliczność w żaden sposób nie może to uwolnić go od odpowiedzialności za przypisany mu czyn Jak bowiem wynika z wiarygodnych twierdzeń M. M. tenże spotkał się z oskarżonym pod koniec kwietnia 2009 r. w Niemczech- k.16. Wówczas to K. P. poinformował wymienionego, że na terenie Polski, właśnie w miejscowości O. znajduje się między innymi przedmiotowy motocykl marki K. A.. Oskarżony umówił się z M. M., że cena za motor wynosi dla niego 25000 zł, która według nabywcy była niska i nie była to cena rynkowa. Jeszcze w Niemczech oskarżony dał M. M. telefon do swojego brata tj. M. P.. M. M. po powrocie do Polski z K. R. w maju 2009 r. udał się do O. i od brata oskarżonego otrzymał motocykl. Tego samego dnia tj. 15 maja 2009 r. „nabywcy” motoru ubezpieczyli go w M.- k. 16 odw., polisa jak na k.18 w aktach (...) w załączeniu a motor po kilku dniach od zabrania z O. tj. w dniu 23 maja 2009 r. został wstawiony do komisum k.9 akt (...).

Powyższe niezbitcie zatem dowodzi tego, że trafnie jako datę pomocy w ukryciu motoru w O. przyjęto **maj 2009 r.** Ponadto sam fakt, że w tej dacie oskarżony K. P. nie przebywał w Polsce w żaden sposób nie wyłącza jego odpowiedzialności za pomoc w ukryciu motoru, który znajdował się w O. albowiem **to oskarżony był faktycznym jego dysponentem i decydował o losach tego pojazdu.** Na marginesie zauważyć również na to, że K. P. pozbawiony wolności na terenie Niemiec został dopiero w dniu 26 stycznia 2010 r. – k. 324-325.

Wracając do zeznań M. M., to wskazać należy także i na to, że jego relacja jest stanowcza i konsekwentna. W toku postępowania rozpoznał on bez żadnych wątpliwości tak oskarżonego tj. K. P. oraz jego brata M. P. – k. 60-62 akta (...). Na marginesie wskazać należy, że tak M. P. jak i M. M. oraz K. R. zostali prawomocnie skazani za przestępstwa pozostające w ścisłym związku z czynem będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

Odnosząc się do zarzutu skarżącej związanej z obrazą prawa procesowego, a mianowicie art. 170 par. 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., uznać go należy za chybiony, gdyż przesłuchanie w charakterze świadka M. P. faktycznie miało na celu wykazanie okoliczności już udowodnionych- porównaj jedną sprecyzowaną tezę jak na k.392. Dotyczyły one bowiem w istocie tego, że K. P. w okresie objętym zarzutem przebywał poza granicami Polski na terenie Niemiec, zaś M. P. był w Polsce. Natomiast nie sposób było uwzględnić wniosku dowodowego o przesłuchanie M. P. na okoliczność tego, że nie dokonał on tego czynu, z uwagi na faktyczną niemożność ustosunkowania się do tak ogólnej i nie sprecyzowanej tezy dowodowej.

W ocenie Sądu odwoławczego w ślad za argumentacją zawartą w apelacji korekty wymagało jednakże precyzowanie treści opisu czynu **poprzez przyjęcie w miejsce sformułowania „ukrył, a następnie pomógł w zbyciu” kodeksowego sformułowania „pomógł w ukryciu”**. W tym zakresie Sąd odwoławczy podzielił stanowisko skarżącej. Zwrócić bowiem należy uwagę na to, iż nie można było przyjąć, że K. P. „ukrył, a następnie pomógł w zbyciu przedmiotowego motocykla” (choć było to uzasadnione okolicznościami sprawy) gdyż takie ujęcie czynności sprawczej przez Sąd Rejonowy wykaczało poza zakres oskarżenia wskazany w zarzucie prokuratora.

W doktrynie wskazuje się bowiem, że pomoc w zbyciu może przybierać formę wszelkich zachowań, które ułatwiają innej osobie zbycie rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego, np. wskazanie nabywcy, uzgadnianie ceny, przedstawianie nabywców osobom dysponującym rzeczami oraz ułatwianie odbywania spotkań i dochodzenia do porozumienia. Chodzi zatem o ułatwienie zbycia, które może polegać również na dostarczeniu narzędzi, środka przewozu

(Grzegorz Łabuda, Komentarz do art. 291 k.k.. Lex).

Udowodnione jest zatem to, że oskarżony K. P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. pomógł w ukryciu motocykla. Znamienne jest przy tym, że choć K. P. w czasie popełnienia czynu przebywał na terenie Niemiec to stamtąd kontaktował się z bratem M. P., który to przecież wydał motor M. M., a który widział się z oskarżonym w Niemczech.

Sąd Rejonowy również prawidłowo rozstrzygnął w kwestii wymierzonej oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności. Należy podkreślić, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd meriti trafnie wskazał okoliczności mające wpływ na wymiar bezwzględnej kary pozbawienia wolności tj. jego karalność -k.204-206. K. P. jest osoba niepoprawną i stąd też w ocenie Sądu Okręgowego wymiar kary został wyznaczony na tle przedmiotowej sprawy w sposób jak najbardziej prawidłowy, uwzględniający wszelkie dyrektywy i zasady wymiaru kary oraz cele indywidualno- i generalno- prewencyjne. Na tej podstawie Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje powyższe rozstrzygnięcie.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że w ramach rozstrzygnięcia z pkt I sentencji w miejsce sformułowania „ukrył, a następnie pomógł w zbyciu” przyjął sformułowanie „pomógł w ukryciu”, a w pozostałym zakresie jako prawidłowy utrzymano w mocy - art.437 § 2 k.p.k, art.438pkt.2-3 k.p.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze albowiem przemawia za tym jego sytuacja osobista i materialna.